

Isus îți reînnoiește chemarea și înviorează Biserica

Inflăcărat de Duhul

JIM CYMBALA

PASTOR AL BISERICII BROOKLYN TABERNACLE, NEW YORK

ÎMPREUNĂ CU JOHN BLATTNER

Traducere de Narcisa Țiulete

 CASACĂRȚII
Oradea, 2023

Cuprins

1. O poveste cu două plecări	9
2. Inima lucrării creștine.	29
3. Prin multe dureri, batjocuri și prigoniri	45
4. Nu mi-e rușine de Evanghelie.	61
5. Biblia necenzurată.	79
6. Cine este responsabil aici?	93
7. Predicarea în puterea Duhului	113
8. Predarea necondiționată	129
9. Luați seama	143
10. Dezbinarea e letală	155
11. Banii	167
12. Prioritatea apostolică	183
Epilog	195
Întrebări pentru discuții.	201
Note.	215

O poveste cu două plecări

*Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes și a chemat pe
prezbiterii bisericii. Când au venit la el, le-a zis:
„Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua
dintâi în care am pus piciorul pe pământul Asiei.”*

Fapte 20:17–18

Într-o duminică de martie, în anul 2020, la finalul slujbelor de biserică, împreună cu Carol, soția mea, am plecat într-o excursie de patru zile în Florida. A doua zi, unul dintre pastorii mei asociați în Brooklyn (Biserica Brooklyn Tabernacle din New York, n.ed.), m-a sunat și mi-a spus că pandemia de COVID-19 a condus la închiderea școlilor și a tribunalelor. Newyorkezii se vedeau astfel nevoiți să rămână închiși în casele lor. Nimeni nu părea să știe ce urma să se întâmple. Un lucru era sigur: biroul nostru de la biserică era închis și toate întâlnirile fuseseră anulate până la noi dispoziții.

În lunile care au urmat, câteva creșteri severe ale numărului cazurilor de COVID-19 au făcut ravagii în orașul în care m-am născut și am crescut. Astfel, minivacanța planificată pentru patru zile s-a transformat, fără voia noastră, într-un exil de mai bine de un an departe de Brooklyn Tabernacle, biserica pe care eu și Carol o conducem de peste 50 de ani.

În timp ce eram blocați în Florida, am fost contactați de mai mulți lideri din diverse culte religioase care ne-au întrebat dacă am vrea să ne întâlnim cu câteva grupuri de pastori. Ne-am arătat disponibili și, pentru câteva luni de zile, aproape în fiecare săptămână, ne-am întâlnit cu pastori aparținând mai multor denominațiuni, împreună cu soțiile acestora, dar și cu lideri ai unor biserici independente. Le-am ascultat poveștile despre cum au intrat în lucrarea creștină și am vorbit despre situația lor prezentă, speranțele lor și stresul prin care treceau în acel moment.

După ce am auzit multe povești și am vizitat unele dintre cele mai cunoscute biserici din zonă, am simțit în inimă o adâncă povară pentru biserica lui Cristos și pentru liderii ei. Am cunoscut mulți oameni sinceri, care doreau să vadă cum lucrarea pe care o făceau ei și bisericile lor ar putea face diferența în comunitățile în care se aflau. Frustrările și efectele descurajării lor erau evidente.

În urma experienței dobândite cu biserica Brooklyn Tabernacle, pe care am înființat-o cu mai puțin de douăzeci de oameni, eu și Carol știam câte ceva despre provocările pe care le aduce cu sine lucrarea lui Dumnezeu. Însă, participând la câteva slujbe ale bisericilor din acea zonă, mi-am dat seama că există și alte probleme. În urma acestei experiențe, am stat multe ore înaintea lui Dumnezeu, cu Biblia deschisă, pentru a auzi ceea ce mi-ar putea oferi Duhul Sfânt ca sfat pentru pastori și bisericile lor, astfel încât aceștia să aibă parte de un nou început.

Noi, creștinii, suntem în aceeași echipă. Dacă unul suferă, toți ar trebui să simțim asta; dacă unul e binecuvântat, toți ar trebui să ne bucurăm. Cartea aceasta reprezintă efortul meu sincer de a aduce încurajare trupului lui Cristos și, mai ales, liderilor bisericii. Nu este o formulă magică sau vreo viziune personală ceea ce vreau să vă transmit. Este doar o încercare sinceră de a reconsidera ce facem și de ce facem, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Ce se întâmplă aici?

În fiecare zi, în toată America, oamenii părăsesc bisericile. Din multe motive. Circumstanțele vieții lor se modifică. Își schimbă locul de muncă și se mută. Trec prin probleme personale. Își pierd credința. Renunță pentru că se simt înstrăinați sau ceva le-a pricinuit o supărare. Oricare ar fi motivul, fiecare caz în parte are o poveste. Iată una dintre ele.

Matt și Sarah (numele nu sunt reale) L-au găsit pe Domnul în biserica noastră din Brooklyn. Au fost născuți din nou, s-au botezat și au început să frecventeze biserica, să Îl slujească pe Domnul, să studieze Biblia, să aibă părtășie cu alți credincioși, să vină la întâlnirile de rugăciune: o poveste frumoasă a harului lui Dumnezeu.

Când lui Matt i s-a oferit ocazia de a lucra în alt stat, prioritatea lor a fost să găsească o biserică acolo. Au prosperat în noul loc de închinare pentru câțiva ani. Dar, după cinci ani, lucrurile au început să se schimbe, la început, câte puțin: de exemplu, în laudă și închinare accentul se punea mai mult pe realizarea artistică. În loc să rămână o manifestare simplă a credinței, unde oamenii Îl laudă pe Dumnezeu așa cum ar trebui, închinarea începuse să semene mai mult cu un concert. Echipa de închinare cânta parcă prea ușuratic cântecele pe care le exersase în timpul săptămânii. Formația se descurca perfect. Dar, după o vreme, devenise evident că cei mai mulți oameni din congregație nu știau cântecele. Cam 20% încercau să cânte, în timp ce restul se uitau și băteau din palme. În loc ca adunarea să-și îndrepte închinarea spre Dumnezeu, se urmărea ca cei prezenți să fie distrați, binedispuși. Închinarea nu-I mai era adresată lui Dumnezeu, ci adunării.

Se schimbase și modul de a predica. Accentul cădea mai puțin pe proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu și mai mult pe prezentarea planurilor, obiectivelor și viziunii bisericii. Predicile deveniseră mai degrabă discursuri motivaționale, iar pastorul, un mentor, un îndrumător. Serviciile duminicale erau planificate cu minuțiozitate și realizate abil, cu pricepere. Dar când plecau

acasă după slujba de duminică, Matt și Sarah nu se simțeau mai aproape de Isus decât atunci când veneau la biserică.

Au încercat să participe la câteva întâlniri de grupuri mici pe care biserica le organiza. Cele mai multe erau evenimente în care lumea socializa și vorbea despre lucruri lipsite de importanță. Se făcea puțin studiu biblic, iar rugăciunea aproape că lipsea. La unele întâlniri de grup mic se serveau băuturi alcoolice. Acest lucru i-a îngrijorat pe Matt și Sarah, fiindcă unul dintre ei provenea dintr-o familie în care abuzul de alcool era o problemă serioasă. Cu cât observau mai mult felul în care vorbeau oamenii – limbajul pe care îl foloseau și subiectele pe care le discutau – cu atât mai mult Matt și Sarah se gândeau: „Stai puțin! Astfel obișnuiam să trăim noi înainte de a-L găsi pe Cristos. Ce se întâmplă aici?”

Apoi, Sarah a observat că Matt nu este în regulă. În viața lui au început să se strecoare obiceiuri vechi. La scurt timp și-a dat seama că trimitea mesaje altor femei. Sarah avea nevoie disperată de ajutor. Dar biserica nu i-l putea oferi pentru că nu exista o practică, o preocupare pentru membrii săi. Prin urmare, nu se găsea niciun lider cu autoritate spirituală, care, asemenea unui păstor iubitor, să scoată din „turmă” pe cel aflat în nevoie și să-i spună: „Trebuie să stăm de vorbă. Trebuie să ne rugăm împreună”. Au încercat să vadă cum stau lucrurile și la alte biserici din zonă, dar nici acestea nu se deosebeau prea mult de a lor. Sănătatea spirituală a lui Matt continua să se degradeze, iar Sarah și cei doi copii ai lor suportau cu greu consecințele.

Când Sarah m-a contactat, ea și Matt erau deja divorțați. Mai mult decât atât, relația lui Matt cu copiii se destrămasese. În ultima confruntare cu fiul său adolescent, Matt i-a zis băiatului:

— Să nu cumva să mă minți!

La care fiul lui a replicat prompt:

— Tu îmi spui mie să nu mint, după tot ce i-ai făcut mamei?

Încă nu știu cum se va încheia această poveste. Matt s-a izolat complet de Sarah. Recent, i-am lăsat un mesaj, spunându-i: „Sunt aici. Ne știm de mult timp. Nu mai ești omul pe care îl

cunoșteam. Nu vreau să te cert sau să-ți predic. Vreau doar să știi că sunt gata să te ajut.” Până acum, în timp ce scriu aceste cuvinte, încă nu mi-a răspuns. Nu consider biserica lui Matt și Sarah, sau pastorul acesteia, singurii responsabili pentru ce s-a întâmplat. În cele din urmă, fiecare trebuie să își ducă „până la capăt mântuirea [...] cu frică și cutremur” (Flp. 2:12). Totuși, nu pot să nu mă gândesc unde ar fi fost Matt și Sarah acum, dacă biserica lor le-ar fi oferit mai multă zidire spirituală, în loc de simplă distracție de duminică.

De asemenea, nu cred că povestea acestui cuplu este un caz izolat. Un recent sondaj Gallup a relevat faptul că, pentru prima dată de când au început să se elaboreze asemenea studii în anii '30, numărul americanilor care declară că sunt afiliați unei biserici, unei sinagogi sau unei moschei este mai mic de 50%¹. Prezența efectivă la biserică este chiar mai mică de atât. Conform unui studiu recent, doar aproximativ o treime dintre americani au participat în anul 2020 la slujbe religioase în fiecare (sau aproape în fiecare) săptămână; mai mult de 50% spun că au participat „rareori” sau „niciodată”². Nu sunt aceste tendințe negative uimitoare? Dar așa se prezintă situația în toată America. Liderii din aproape toate cultele religioase protestante importante raportează același lucru: membrii bisericii pleacă dintr-un motiv sau altul, iar drept rezultat, multe adunări locale se închid. Bisericile din orice denominațiune fac tot posibilul pentru a planta biserici noi și a asimila alte biserici independente. Dar un lucru e clar: în prezent, în America, numărul celor ce pășesc în biserici este mai redus astăzi ca oricând. Apoi, există cazul așa-numiților „mileniali dispăruți”. În 2002, milenialii formau cea mai mare parte a audiențelor în „bisericile contemporane”. La acea vreme, ei nu aveau mai mult de 20–22 de ani; astăzi, aceiași mileniali ar fi în vârstă de cel mult 45 de ani, sunt căsătoriți și au, probabil, un copil sau doi. Dar unde sunt ei? Mulți s-au mutat din biserici contemporane pe care le frecventau, cedând locul unei noi generații de tineri în jurul vârstei de 20-25 de ani. Însă nu există dovezi că au migrat *in corpore* către alte congregații, de vreme ce

bisericile creștine înregistrează o scădere generală în participarea la slujbe. Statisticile ne arată că majoritatea covârșitoare nu mai frecventează deloc biserica. Dar de ce? De ce au plecat din bisericile unde L-au cunoscut pe Cristos? Poate pentru că nu se mai încadrează în categoria de vârstă la care acele biserici s-au raportat ca stil atunci când s-au înființat. Dacă e adevărat, atunci avem o problemă reală. Bisericile noastre au nevoie de oameni de *toate* vârstele. De fapt, pe măsură ce credincioșii cresc în Domnul (și în vârstă), pot să slujească poporul lui Dumnezeu cu înțelepciunea lor.

Descurajați, dezamăgiți, aproape înfrânți

Din păcate, nu doar cei ce frecventează biserica lipsesc de la slujbe. Aș vrea să vă împărtășesc o poveste despre un pastor căruia îi voi spune Evan. Cazul lui e tipic pentru mulți pastori cu care am vorbit în ultimii ani. Iată ce s-a întâmplat:

Pastor Jim, fac acest lucru de 18 ani. Când am început, voiam să-L slujesc pe Domnul. Am vrut să fiu o binecuvântare pentru oameni. Și m-am străduit din răzputeri. Am condus chiar și proiectele de renovare a bisericii. Am zugrăvit pereții în diverse culori, cunoscând recomandarea specialiștilor în creșterea bisericii despre cum să crezi o atmosferă adecvată. Am cheltuit o mică avere pe un nou sistem de lumini. Avem multe activități. Dar nu am noi convertiți. Oamenii vin și pleacă. Ca pe o ușă rotativă. Dar vieți schimbate? Nu văd asta.

Am prezentat multe „viziuni noi” comitetului și bisericii. M-am inspirat de la experții care susțin că știu ce funcționează. Dar nu funcționează pentru mine. În momentul acesta, prezența la biserică și colecta sunt în scădere drastică. Cum să plătesc taxele de școlarizare ale copiilor? Nu vreau să îmi pierd asigurarea de sănătate. Sincer să fiu, iau serios în calcul să renunț la lucrarea pastorală și să îmi câștig traiul vânzând asigurări de viață.

Povestea lui Evan este tragică. Din nefericire, este și destul de obișnuită. Conform unui sondaj desfășurat de Barna Group, cca 1500 de pastori părăsesc lucrarea creștină în fiecare lună³. Și mai grăitor este faptul că jumătate dintre pastorii intervievați spun că ar părăsi lucrarea creștină dacă ar avea o altă sursă de venit care să le asigure existența. Este cu adevărat copleșitor! Iar stresul își pune amprenta asupra familiilor pastorilor. De fapt, peste 80% dintre soțiile clericilor doresc ca soții lor să renunțe la slujirea în cadrul bisericii.

Statisticile sunt cumplite. Alte sondaje arată o imagine mai puțin sumbră, dar chiar dacă am înjumătăți cifrele, tot cutremurătoare ar fi. Lăsând la o parte sondajele și statisticile, experiența îmi spune că mulți pastori sunt descurajați, dezamăgiți și aproape înfrânți.

Vă sună cunoscut? Efortul depus în „via Domnului” ani de-a rândul, fără roade spirituale vizibile, poate fi descurajant. Chiar și pentru un lider cu o chemare autentică, lipsa roadelor spirituale duce la frustrări și deprimări ascunse. Vine o zi în care acesta nu mai poate masca realitatea. Oricât ar încerca să se ascundă, demoralizarea lor îi afectează pe toți cei din jur. Poate că cel mai tragic aspect este că le afectează familiile.

Ani de zile am simțit o povară aparte pentru bărbații și femeile din lucrare. Sunt binecuvântat pentru că am avut șansa de a fi invitat de multe ori să vorbesc în cadrul unor conferințe și cursuri dedicate liderilor. Am avut, de asemenea, numeroase ocazii de a sta de vorbă în grupuri restrânse de pastori – cu unul, doi, cinci sau zece în același timp, provenind din toate mediile profesionale și teologice. Le-am ascultat poveștile, deseori veneau chiar împreună cu soțiile lor. I-am întrebat cum au fost chemați în lucrare, ce dificultăți întâmpină și cum cred ei că vrea să-i folosească Dumnezeu în continuare. Multe din experiențele lor sunt o adevărată sursă de inspirație. Biserici binecuvântate apar în peisajul spiritual actual.

Cu toate acestea, tonul multor altor pastori se schimbă pe măsură ce conversațiile se adâncesc. Le împărtășesc din

încercările și descurajările cu care eu și Carol ne-am confruntat de-a lungul anilor. Apoi îmi dezvăluie și ei din experiența lor. Încet și ezitant la început, dar, pe măsură ce barierele de comunicare sunt depășite, nestingherit. Înfrângeri, frustrări, probleme personale, tensiuni în familie. Deseori curg lacrimi. Cele mai frecvente și, în același timp, cele mai copleșitoare momente sunt cele în care ei mărturisesc că simt cum au eșuat și L-au dezamăgit pe Dumnezeu. Încearcă să-și revigoreze credința și să persevereze; însă este o luptă grea atunci când te ocupi doar de „a face biserică.” Și prea mulți simt că vor să renunțe.

Cine pe cine părăsește?

Cele două plecări despre care v-am povestit în acest capitol sunt interconectate. Pe de o parte, avem oameni care părăsesc bisericile pentru că acestea și-au pierdut chemarea și puterea spirituală. Slujbele par a fi un spectacol religios superficial, oferind puțină hrană spirituală. Pe de altă parte, avem lideri din ce în ce mai descurajați și oboseți. De ce? Să fie din cauză că fac tot ce le stă în putință pentru a construi biserici cu „uși rotative” pe care intră și ies oameni la fiecare câțiva ani? Avem nevoie de umilință pentru a recunoaște că este posibil să ne aflăm pe un drum greșit. Poate că ceea ce clădim noi nu este ceea ce avea Isus în minte pentru biserica Lui.

Vă spun o lecție pe care am învățat-o în baschet: când arunci la coș, dacă nu ții mingea corect, dacă îți miști cotul în afară, dacă nu continui mișcarea potrivită – nu contează dacă ai pantofi sport Air Jordans de trei sute de dolari – cel mai probabil, mingea nu va intra în coș. Când cei mai buni jucători de golf din lume se simt ieșiți din formă, ei merg la un antrenor. Ce credeți că le spune antrenorul prima dată? „Arată-mi cum ții crosa. Vreau să văd poziția picioarelor când ești gata să lovești.” De ce? Fiindcă aceste elemente sunt fundamentale. Acestea sunt baza.

Chiar dacă ai fi Tiger Woods*, dacă nu ai bazele bine fixate, nu vei reuși să lovești mingea cu crosa spre ținta dorită.

Este imperios necesar a ne confrunța cu realitatea. Imaginează-ți un meci de fotbal în care echipa ta este condusă la o diferență mare de scor după prima repriză; trebuie să ai curajul de a privi spre tabela de marca.

Este o diferență între credință și fantezie ori imaginație. Creștinii părăsesc biserica în număr mare, iar liderii își pierd curajul și își abandonează slujba; este evident deci că ceva nu este în regulă, și trebuie să avem inimile deschise spre a schimba cursul lucrurilor.

Din când în când trebuie să facem un pas înapoi și să ne întrebăm: „Am pus temelia corect?” Mai degrabă, ar trebui să cercetăm Scripturile și să căutăm pe Domnul în privința propriei noastre slujiri. Facem lucrurile așa cum le-a gândit El? Acest lucru este esențial, fiindcă biserica pe care vrem să o edificăm este a Lui, nu a noastră. Toată tehnologia, iluminatul ambiental și sistemele audio remarcabile nu ne vor ajuta, dacă nu construim conform planului lui Dumnezeu. Ascultați cum vorbește apostolul, inspirat de Duhul, despre responsabilitatea de a zidi biserica:

După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia (1 Cor. 3:10–13).

Calitatea lucrării fiecărui lider va fi încercată în foc la sfârșitul zilei. Cât de trist ar fi să descoperim că lucrarea noastră s-a

* Tiger Woods este considerat de către cei mai mulți specialiști cel mai bun jucător de golf din lume (n.ed.)

dovedit a fi din „lemn, fân sau trestie” – materiale inferioare și ieftine – în loc de aur, argint și pietre scumpe. Imaginați-vă că ați alocat ani întregi de muncă doar pentru a realiza că focul sacru al lui Dumnezeu a mistuit tot. O, Doamne, Te rugăm, ajută-ne!

Ar fi înțelept să luăm în considerare că poate exista o cale de a înfăptui lucrarea lui Dumnezeu, cu ajutorul Lui, pentru gloria Sa, într-o manieră superioară oricăror formule care ne-au captivat, dar ne-au îndepărtat de viziunea lui Isus pentru *Biserica* Lui. Astfel de formule nu fac decât să aducă mai puține roade, să genereze mai multă descurajare și frustrare și – mai grav – să ofere mai puțină glorie lui Dumnezeu. Isus a spus: „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit” (Ioan 15:8).

Dumnezeu ne așteaptă pe mulți dintre noi, liderii bisericii de azi, să ne rupem din programul nostru aglomerat și să primim un cuvânt proaspăt și o direcție nouă de la El. Cum ar putea El, care L-a dat pe singurul Său Fiu, să nu ne ofere resurse și puteri noi pentru lucrarea la care ne-a chemat? Oare Tatălui nostru Îi place să ne frustreze cu promisiuni pe care nu le onorează? Niciodată! El lucrează pentru cei care Îl așteaptă (Is. 64:4), iar puterea Sa eliberată printre noi poate să realizeze mai mult într-o lună decât pot face oamenii într-un an. Uităm deseori că: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc” (Ps. 127:1).

Atenție la devieri

Din discuțiile mele cu alți pastori, am observat că există anumite „devieri” care îi scot pe lucrătorii și liderii de biserică de pe pistă.

Tradiția

Istoria poate să ofere învățăminte. Dar există riscul ca aceasta să devină copleșitoare deoarece Dumnezeu acționează în moduri diferite, în momente diferite. Istoria bisericii și mărturiile din trecut pot deveni obstacole în încercarea noastră de a urma îndrumările proaspete ale Duhului Sfânt.

Mulți lideri rămân blocați încercând să reproducă modelele învățate în copilărie în cadrul bisericii, indiferent dacă acestea

au adus roade spirituale sau nu. Nostalgia îi împiedică să fie receptivi la schimbare și la creștere. Rareori primesc astfel revelații proaspete ale adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt reticenți la orice schimbare a metodelor cu care au fost obișnuiți în copilărie.

Totuși, să nu uităm că în istorie, atât femeile cât și bărbații care au adus schimbări semnificative pentru Dumnezeu nu s-au temut niciodată să facă pași noi în credință. Au fost dispuși să se lase conduși de Dumnezeu, iar rezultatul a fost o transformare radicală a lumii.

Gândiți-vă la binecunoscutul misionar în China, Hudson Taylor. Când a refuzat să urmeze tradiția stabilită și, în schimb a ales să adopte portul și cultura chineză, a fost vehement criticat. În cele din urmă, a fost folosit cu multă putere de Dumnezeu și a deschis calea unei abordări noi a lucrării de misiune. În același mod, și noi trebuie să fim curajoși în a-L urma pe Dumnezeu.

Ultimele tendințe

Interesul pentru a urma mereu cele mai recente tendințe poate fi problematic, fiind opusul încercării de a trăi mereu în trecut, și e la fel de dăunător. Vă voi prezenta un exemplu care subliniază cât de absurdă – și cât de dăunătoare – poate fi urmărirea celor mai noi trenduri în lucrare.

Eram pastor de vreo opt sau nouă ani când m-a vizitat un pastor mai în vârstă, din altă zonă a orașului. Era cucerit de principalele filozofii cu privire la creștere bisericii, din vremea respectivă.

— Știi, Jim, biserica ta este pentru mine o anomalie. Nu mai înțeleg nimic, mi-a spus el.

L-am întrebat ce vrea să spună. Care era „anomalia” ce-l nedumerea?

— Uită-te la oamenii din biserica ta, la corul soției tale, a continuat el. Aveți afro-americieni, locuitori din Indiile de Vest, latino-americieni, caucazieni, asiatici. Este un grup de oameni divers. Problema este că principiul numărul patru din programul de creștere al bisericii pe care îl urmez spune că bisericile cresc mai rapid atunci când sunt omogene – din aceeași cultură sau etnie.

— Frate, cu tot respectul, toată lumea știe ce înseamnă asta, i-am răspuns.

Și aici s-a încheiat discuția.

Acum, nu neg că are dreptate. Cine se aseamănă se adună. Asta este întodeauna adevărat într-un sens firesc. Dar Evanghelia nu este așa. Evreii și neevreii, adică neamurile, se urau acum două mii de ani, dar Evanghelia a dărâmat zidul acela. Când s-au adunat ca familia lui Dumnezeu, în ciuda diferențelor dintre ei, a fost un semn al puterii Evangheliei. Atunci când dragostea lui Dumnezeu umple viețile noastre, diferențele rasiale și etnice dispar.

Așa-zisa industrie a creșterii bisericilor oferă numeroase opțiuni pe care liderii din întreaga țară le aleg în căutarea a ceea ce lumea numește „succes”. Luați, de exemplu, marketingul și rețelele sociale în era digitală. Acestea pot fi utile, dar sunt doar instrumente de comunicare. Ele singure nu pot construi o biserică spirituală. Biserica este clădită de Evanghelia curată a lui Cristos și de Duhul care lucrează printre membrii Săi.

Politica

Derapajul politic poate să fie subtil. Indiscutabil, suntem chemați să fim o lumină în lume și, fără îndoială, biserica, în unele dintre cele mai inspirate momente ale sale, a avut slujitori creștini umili, care s-au pus la dispoziția celor săraci, i-au sprijinit pe cei asupriți și au pledat pentru dreptate. Cu toate acestea, Biblia susține că numai Isus poate transforma inimi și că însăși esența Evangheliei constă în aceasta. Modificările la nivel instituțional și guvernamental în sine nu au puterea de a genera dragoste și unitate între oameni. Pericolul politicului constă în faptul că de multe ori suntem seduși de exact acele structuri și forțe politice pe care simțim că trebuie să le schimbăm.

Liderii creștini formează uneori coaliții cu politicienii de rang înalt și, în acest fel, ei pot derapa de pe linia predicării evangheliei. Politicienii cinici apreciază acești lideri nu dintr-un interes pentru Cristos, ci pentru că simt că aceștia le vor aduce „votul evanghelic” într-un fel sau altul. Tragedia constă în faptul că